

KINABLADET OG KINAFORSKEREN

Kinabladets særnummer på 64 sider i anledning af Folkerepublikken Kinas 60 års jubilæum den 1. oktober 2009 blev præsenteret ved en reception den 11. november 2009. Desuden blev Kinabladets nye redaktør budt velkommen, og den gamle sagde farvel til redaktørposten. Det foregik i Asia House i København, hvor ØKs Almennyttige Fond har til huse. Fonden har finansieret udsendelsen af særnummeret. Professor Jørgen Delman fra Kinastudier, Københavns Universitet, holdt følgende tale om Kinaforskning og formidling af informationer om Kina:

Først og fremmest vil jeg ønske Kina tillykke. 60 år har det taget at skabe grundlag for en selvstændig udvikling, at opbygge et moderne Kina og at skabe et fundament for, at Kina kan udfylde sin plads i en stadig mere globaliseret verden.

Kina bliver stadig mere komplekst. Måske ikke for kineserne, men i hvert fald for os. Kinas befolkning, regimet, ja, alle aktørerne i landet er engagerede i komplicerede økonomiske, politiske, sociale og kulturelle processer, som vi her i Danmark – både lægmand og forsker – gerne forsøger at undersøge, forstå og forklare, fordi

Kina er blevet så vigtigt for os.

Det er her Kinabladet udfylder en rolle med bredt at sætte spot på, hvad der sker i Kina. Bladet har leveret gedigen formidling over mange år, og særnummeret i anledning af Folkerepublikkens 60-års dag repræsenterer et særligt solidt stykke formidling. Det er et flot og informativt nummer med mange, forskelligartede bidrag.

Det er godt at vide, at Danmark huser så mange Kina-specialister, som vil øse af deres indsigter. En del af forfatterne er universitetsansatte som jeg selv. For os er formidling ble-

vet et *must*, og det er et udtryk for Kinabladets status hos både læsere og forfattere, at det kan lade sig gøre at tiltrække forskernes interesse i at skrive i bladet. For os er det rart at vide, at Kinabladet har seriøst interesserede læsere, der gider læse vores ofte lidt tørre halv-akademiske artikler.

God formidling kræver dog stadig journalistisk håndled, såvel som indsigt og troværdighed. Det sidste gælder i lige høj grad for forfatter og blad og er i virkeligheden nok det mest afgørende, fordi troværdighed overbeviser læseren før noget andet. Selvom jeg er en af forfatterne til det

Jørgen Delman: Kinabladet forsøger at finde egne veje og lægger op til mere indsigt og fordybelse, end dagspressen kan eller vil tillade sig, uanset observans. (Foto: Steen Jensen)

Asia House i København – ØKs første hovedsæde – var de gedigne rammer om præsentationen af Kinabladets særnummer om Folkerepublikken Kinas 60 års jubilæum. (Foto: Elisabeth Sandell).

te nummer, vil jeg – uden at rødme – rose Kinabladet for til stadighed at have udviklet og raffineret den redaktionelle linje for at opfylde disse mål. Det er rigtig godt, at Kinaformidlingen har forskellige diskurser og platforme i Danmark. Den interesserede læser kan orientere sig på mange forskellige måder og i mange forskellige holdninger til Kina. Der er på én gang både kritiske og anerkendende diskurser, som enten kan være i konflikt eller i dialog med hinanden. Fortidens skamrosning af Kina er mestendels lagt på hylden.

Men alligevel er der spøgelse i skabet, hævder nogle. En kollega i forskningsverdenen, Carsten Holz, professor i økonomi på et universitet i Hong Kong, spurgte for et par år siden, om alle Kinaforskere var blevet købt? Underforstået af Kina. Han beskrev en række situationer, hvor Kinaforskere er bundet af deres kinesiske partnere og frivilligt eller ufri-villigt kolporterer den „officielle“ kinesiske sandhed om hvad som helst. „Alle er lykkelige“, skriver Holz. Læserne, fordi de får en passende opdatering, vi selv, fordi vi har gode, solide jobs og „uhindret“ adgang til Kina, og Kinas Kommunistiske Parti, fordi vi laver pr for dem.

Nu kan jeg undskylde mig med, at Holz nok mest refererede til økonomer, men det er da klart, at vi som forskere og formidlere må være på vagt for ikke at være i lommen på særinteresser, herunder ikke kun kinesiske interesser.

Det har, som mange ved, været en udfordring i mange år. Hvem husker ikke Kulturrevolutionens „glade“ dage – hvis man altså har alderen til det, og det har jeg –, hvor vi pludselig fandt et paradys, ikke i himlen, men omme på den anden side af jorden. Det var et spejl, hvor vi kunne spejle vore egne drømme og idealer.

Venskabsforbundet Danmark-Kinas blad var et godt eksempel på denne spejlingsproces. Jeg ved ikke, hvor stor troværdighed det havde i 70'erne, men kritisk var det i hvert fald ikke, og det lykkedes ikke at informere om, hvordan forholdene var under den daværende, reelt eksisterende

socialisme med kinesiske særtræk. Den røde farve var revolutionens og ikke skammens farve. For mange blev det dog senere skammens farve, fordi projektet mislykkedes, og virkeligheden undergravede fantasifostrene. Mange måtte bedrive en god portion selvransagelse.

Situationen har heldigvis ændret sig radikalt siden, og Kinabladet har placeret sig i en liga for sig med en diskurs, som kan opveje en ofte stærkt politiserende og betændt Kina-dækning i dagspressen. Kinabladet forsøger at finde egne veje og lægger op til mere indsigt og fordybelse end dagspressen kan eller vil tillade sig, uanset observans.

Det er derfor, det er sjovt at skrive til Kinabladet. I har lykkeligvis både interesserede læsere og „medarbejdere“, hvis jeg må kalde jer det. Nu tager Flemming Ytzen over fra Flemming Poulsen. Det betyder, at bladet fortsat vil være i gode hænder.

Flemming Ytzen snakkede jeg med første gang i 70'erne, hvor han sad på Information som udenrigs-et-eller-andet. Jeg brændte for at skrive sammen med kolleger fra Aarhus Universitet, og Flemming var lydhør. Det blev til et godt samarbejde med mange artikler over de næste år, og – for mit vedkommende – en livslang lyst til at skrive om Kina. Informativt, sobert, interessant...ja, troværdigt. Det var målet. Det er ikke altid, det er lykkedes, men med Flemming ved roret på Kinabladet er jeg ret sikker på, at han nok skal holde sine forfattere i ørerne.

Jeg prøver nu at arbejde med mine studerende om at skabe deres egne formidlingsprojekter. Jeg kan mærke, at de også brænder for sagen, så jeg er sikker på, at Kinabladet vil høre mere fra dem fremover. Nogle vil i virkeligheden nok sige, at kinaforskningen trænger til et generationsskifte. Derfor er det fantastisk for de studerende, at der overhovedet findes sådan en platform i Danmark, hvor de kan formidle deres indsigter til et dansk publikum på dansk. Jeg ved, at de er drevet af den samme ambition som vi andre – nemlig at formidle afbalanceret og troværdigt om, hvad

Den gamle redaktør (83 år) med det første nummer af Kinabladet fra marts 1999. (Foto: Steen Jensen).

Den nye, unge redaktør (57 år). (Foto: Elisabeth Sandell).

der sker i Kina. Vi skal ikke glemme, at der sidder en redaktion bag redaktøren, både den gamle, Flemming Poulsen, og Flemming Ytzen som ny i sædet. Jeg vil også gerne ønske dem tillykke med jubilæumsnummeret og takke dem for en stor frivillig indsats, foruden hvilken det sikkert ville have været umuligt at lave dette nummer. Sådan er Danmark jo! Det frivilligt arbejde er en væsentlig del af fundamentet for vores syn på verden og vores indretning af samfundet. Det kan jeg ikke lade være med at tænke på, når jeg arbejder i eller med Kina, hvor man har helt andre traditioner.

Det, der er så spændende i disse år er, at hvor Kina tidligere var et spejl for os andre, så holder vi nu spejle op for hinanden på begge sider for gensidigt at informere og udfordre hinanden. Vi skal selvfølgelig passe på, at vi ikke bliver blændet i krydsfeltet mellem strålerne fra de modsatrettede spejle. Men hvis vi tværtimod kan hjælpe til at gøre spejlbillederne klarere og mere forståelige gennem vores formidling, så har vi gjort hvad vi skulle.

Som jeg ser det, er det det, Kina-bladet forsøger på.

Held og lykke fremover – til bladet, til redaktionen.

Så troværdigt som muligt

Foruden af Jørgen Delman blev der ved receptionen talt af formanden for Dansk-Kinesisk Forening, Jette Mechlenburg, Kinabladets redaktør siden grundlæggelsen i foråret 1999, Flemming Poulsen, og af bladets nye redaktør, Flemming Ytzen.

Claus Seiden refererer fra receptionen:

Asia House i Københavns gamle Frihavn er ØKs første hovedsæde og rummer nu ØKs Almennyttige Fond, som har støttet udgivelsen af særnummeret. Erik Bøgh Christensen, der er medlem af fondens bestyrelse, bød velkommen i de meget smukt udstyrede lokaler.

Jette Mechlenburg, foreningens formand, fortalte om foreningens historie de sidste ti år, og Flemming Poul-

sen trak linjerne op fra bladet udkom for første gang i 1999 i 100 eksemplarer, trykt hos Lyngby Kopiservice, og til nu, hvor det har vokset sig stort med trofast støtte fra Daloon Fonden, fra en redaktion, der efterhånden er vokset til ti aktive medlemmer, og fra mange sinologer: „Jeg har aldrig fået nej, højst en anmodning om at måtte vente lidt, når jeg henvendte mig for at få en sinolog til at skrive en artikel til bladet“, sagde Flemming Poulsen.

Professor Jørgen Delman talte om en gedigen formidling, som bladet har stået for i mange år, og sagde, at folk virkelig har lyst til at skrive i bladet, ikke mindst på grund af den troværdige linje.

Flemming Ytzen lovede som ny redaktør at fortsætte i samme ånd og beroligede med, at „den store rorgænger“ Flemming Poulsen forbliver i redaktionen.

